

bevalt Mama en Louise ook weer niet. Zij hebben het altijd tegen haar, zooals zij trouwens altijd op mij en mijn huishouden te vitten hebben. Ik begrijp niet hoe dat komt! Ik doe toch alles om het allen naar den zin te maken en toch kan ik ze nooit tevreden stellen. Die heeft dit en die weer dat te zeggen. 't Is heel verdrietig."

„Kom, trek je dat zoo niet aan. Je bent tevreden over Marie, laat de anderen maar praten."

„Dat kan je makkelijk zeggen, maar als je een eigen huishouden hebt en allen bemoeien er zich mee..."

Marie bracht het sleutelmandje.

„Dank je wel, Marie! Wil je de wasch natellen en uitzoeken? Ik kom dadelijk!"

„Heel goed, mevrouw!"

„Wat een houding en manieren," zeide Sophie toen het meisje heenging, „men zou zeggen dat zij de mevrouw was..."

„En ik de meid, hé!"

„Nu dat zeg ik niet, ik bedoel maar dat zij zoo heel wat anders is dan gewone meiden."

Eenige weken later werd de tentoonstelling in Arti geopend en Meta en Sophie lieten haar moeder geen rust om reeds den eersten dag den beste naar het Rokin te rijden; zij waren zoo nieuwsgierig het werk van haar broeder te zien.

De twee kleine doeken trokken zeer de aandacht; zij waren geheel volgens de nieuwe richting geschilderd in krachtige trekken, met zonderlinge kleuren die op een bepaalden afstand gezien moesten worden om eenigen indruk te geven. Maar toen zij het bepaalde punt gevonden hadden, gelukte het den dames een vrouwenkopje te onderscheiden met een schel rooden doek om het hoofd, bruingeete wangen en oogen, die tusschen al die verkwisting van verf als twee karbonkels flinkerden en door een schitterend geel jakje zeer werden opgehaald.

„'t Is toch mooi als je er lang op kijkt," zeide Sophie.

„Echt op zijn Fransch; het moet een Zigeunerin voorstellen."

Nu zij eenmaal in al die vegen en kladden t'huis waren, pakte het kopje hen met onweerstaanbare kracht.

„Zij leeft toch, wat een oogen en wat een licht in dat rood fluweelen doekje, afstekend bij dat gele kledje," fluisterde Sophie.

„Ze lijkt op iemand, maar ik kan het niet t'huisbrengen op wie," mompelde Meta, „vindt u niet, Ma, dat zij een bekend gezicht heeft?"

Mevrouw zette haar lorgnon, met den langen schildpadden steel nog eens goed voor de oogen en zeide onverschillig:

„Ik noem het kladwerk; ik begrijp niet, hoe men daarin iets moois kan vinden."

„Maar op wie lijkt ze toch?"

„Als zij op iemand lijken moet, dan op Marie van Charlotte."

„Op Marie! Hoe komt u er aan?"

„Dag Ma! Dag meisjes!"